

پایان 3 روز ضیافت الهی در مساجد کشور

امور معمول و روزمره زندگی، کمتر به انسان فرصت می‌دهند که درباره هدف و غایت زندگی خود، تامل و تفکر کند و خود را در مواجهه با مسائلی قرار دهد...

امور معمول و روزمره زندگی، کمتر به انسان فرصت می‌دهند که درباره هدف و غایت زندگی خود، تامل و تفکر کند و خود را در مواجهه با مسائلی قرار دهد که از جنس مسائل معمول و روزمره نیست، بلکه مسائلی جدی‌تر و خطیرتر است، نظیر مسائلی که حکیمی چون مولانا با این عبارات بیان کرده است: زکجا آمده‌ام، آمدنم بهر چه بود، به کجا می‌روم آخر...

پرسش درباره مبداء و معاد، اصلی‌ترین مسائل زندگی هر انسان است، اما غالب انسان‌ها آگاهانه یا ناآگاهانه سعی در فراموشی این مسائل دارند و خود را با مسائل و دغدغه‌های روزمره؛ مسائلی چون درآمد بیشتر، زندگی مرفه‌تر، گذراندن واحدهای درسی دانشگاه، سفرهای تفریحی، پرداختن به مشغله‌های سیاسی، ورزشی و... سرگرم می‌کنند، چرا که پاسخ مسائل بنیادینی چون مبداء و معاد، پاسخی سهل و آسان نیست، بلکه این مسائل قادرند ذهن و روح انسان را برای همه ایام عمر مشغول خود گرداند.

اعمال مستحب و واجب دینی ای چون نماز، روزه، اعتکاف و... اساساً یک فراخوان و دعوت است؛ دعوت انسان‌ها به دقایقی، ساعتی یا ایامی بیرون آمدن از این چرخه مسائل روزمره و تامل پیرامون مسائل بنیادین.

البته تامل و تفکر که در دین محمد(ص) بالاترین عبادت‌ها دانسته شده- در باب مسائل بنیادین بستر و زمینه مطلوب خود را می‌طلبد؛ دمی آسایش و ایامی مفارقت از ازدحام فیزیکی و فکری دنیا و مافیها و حضور در ضیافت الهی. 3 روز اقامت در خانه خدا، در حال روزه، به معنای کامل، تحقق این ضیافت است.

هرچند عبادات با صرف اعمال جسمانی و بدون حضور قلب چندان مطلوب تلقی نمی‌شود، اما نباید منکر این شد که حضور فیزیکی در عبادتگاه، خود مقدمه‌ای است برای توجه و حضور قلب و وقتی این حضور جسمانی با دل‌کندن از لذایذ جسمانی از جمله خوردن و نوشیدن - به واسطه روزه داری - همراه شد، قلب هرچه بیشتر آماده دریافت نور معرفت الهی می‌گردد.

ایام البیض ماه رجب دیروز به فرجام رسید. این ایام به لحاظ تعداد، 3 روز بیشتر نبود، ولی درون آنان که با فراخوان الهی در این ضیافت حاضر شدند، تحولی ایجاد شد که در روند روزمره زندگی، شاید طی یک سال نیز میسر نبود.

حسین برید / جام جم